

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Splitu - Stalna služba u Starom Gradu

Novo riva 3

21460 Stari Grad

Poslovni broj: 90 : P-2080/2023-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Starom Gradu po sucu Mariji Pavlinović u pravnoj stvari tužitelja IVICA GAMULIN, OIB 31061627880, Jelsa 713a, 21465 Jelsa zastupanog po punomoćniku Mirko Butorović, odvjetniku u Hvaru, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB - DIONIČKO DRUŠTVO, OIB 02535697732, Radnička cesta 50, 10000 Zagreb zastupanog po punomoćniku Kruno Peronja, odvjetnik u Splitu radi isplate, nakon glavne i javne rasprave održane dana 08. srpnja 2026. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika na ročištu za objavu odluke dana 10. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima pojedine odredbe Ugovora o kreditu, broj 9011041879, od 24. veljače 2006. godine, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita : Ivica GAMULIN, Jelsa, Jelsa 713a, OIB : 31061627880 i tuženika, kao kreditora : PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB : 02535697732, i to odredba :

-članka 7.2. - u cijelosti ;

-članka 12. točka 9. - u cijelosti ;

odnosno u svakom dijelu istog u kojem se spominje valutna klauzula.

II. Nalaže se tuženiku : PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB : 02535697732, tužitelju : Ivica GAMULIN, Jelsa, Jelsa 713a, OIB : 31061627880, na ime povrata ništetno naplaćenih iznosa temeljem Ugovora o kreditu, broj 9011041879, od 24. veljače 2006. godine, ništetno ugovorenom valutnom klauzulom, isplatiti iznos od 6.801,21 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom :

na iznos 12,76 eura od dana 31.10.2008.isplate

na iznos 0,74 eura od dana17.11.2008. isplate

na iznos 16,18 eura od dana 31.12.2008.isplate

na iznos 2,78 eura od dana16.01.2009. isplate

na iznos 16,4 eura od dana 31.01.2009.isplate

na iznos 6,39 eura od dana19.02.2009. isplate

na iznos 11,38 eura od dana 28.02.2009.isplate

na iznos 6,64 eura od dana 18.03.2009.isplate

na iznos 8,62 eura od dana1.03.2009. isplate

na iznos 7,12 eura od dana20.04.2009. isplate

na iznos 8,48 eura od dana 30.04.2009. isplate
na iznos 9,78 eura od dana 18.05.2009. isplate
na iznos 4,91 eura od dana 31.05.2009. isplate
na iznos 6,57 eura od dana 17.06.2009. isplate
na iznos 2,57 eura od dana 30.06.2009. isplate
na iznos 7,4 1 eura od dana 6.07.2009. isplate
na iznos 2,71 eura od dana 31.07.2009. isplate
na iznos 6,82 eura od dana 9.08.2009. isplate
na iznos 3,34 eura od dana 31.08.2009. isplate
na iznos 8,69 eura od dana 16.09.2009. isplate
na iznos 2,89 eura od dana 30.09.2009. isplate
na iznos 6,58 eura od dana 6.10.2009. isplate
na iznos 1,99 eura od dana 31.10.2009. isplate
na iznos 9,43 eura od dana 17.11.2009. isplate
na iznos 2,79 eura od dana 30.11.2009. isplate
na iznos 8,29 eura od dana 16.12.2009. isplate
na iznos 3,11 eura od dana 31.12.2009. isplate
na iznos 16,05 eura od dana 18.01.2010. isplate
na iznos 2,99 eura od dana 31.01.2010. isplate
na iznos 20,17 eura od dana 16.02.2010. isplate
na iznos 19,47 eura od dana 17.03.2010. isplate
na iznos 27,03 eura od dana 16.04.2010. isplate
na iznos 34,68 eura od dana 18.05.2010. isplate
na iznos 38,5 eura od dana 18.06.2010. isplate
na iznos 49,85 eura od dana 16.07.2010. isplate
na iznos 21,82 eura od dana 30.07.2010. isplate
na iznos 0,5 eura od dana 31.07.2010. isplate
na iznos 51,78 eura od dana 19.08.2010. isplate
na iznos 62,45 eura od dana 17.09.2010. isplate
na iznos 56,21 eura od dana 18.10.2010. isplate
na iznos 62,18 eura od dana 17.11.2010. isplate
na iznos 81,89 eura od dana 17.12.2010. isplate
na iznos 82,76 eura od dana 18.01.2011. isplate
na iznos 76,72 eura od dana 7.02.2011. isplate
na iznos 69,49 eura od dana 17.03.2011. isplate
na iznos 80,83 eura od dana 15.04.2011. isplate
na iznos 88,4 eura od dana 17.05.2011. isplate
na iznos 108,42 eura od dana 17.06.2011. isplate
na iznos 124,52 eura od dana 15.07.2011. isplate
na iznos 138,52 eura od dana 17.08.2011. isplate
na iznos 110,25 eura od dana 16.09.2011. isplate
na iznos 97,53 eura od dana 17.10.2011. isplate
na iznos 97,83 eura od dana 7.11.2011. isplate
na iznos 103,03 eura od dana 19.12.2011. isplate
na iznos 110,94 eura od dana 17.01.2012. isplate

na iznos 113,88 eura od dana 17.02.2012. isplate
na iznos 90,26 eura od dana 16.03.2012. isplate
na iznos 113,11 eura od dana 16.04.2012. isplate
na iznos 116,74 eura od dana 18.05.2012. isplate
na iznos 116,82 eura od dana 18.06.2012. isplate
na iznos 113,42 eura od dana 18.07.2012. isplate
na iznos 112,78 eura od dana 17.08.2012. isplate
na iznos 106,67 eura od dana 17.09.2012. isplate
na iznos 112,79 eura od dana 16.10.2012. isplate
na iznos 116,07 eura od dana 16.11.2012. isplate
na iznos 114,88 eura od dana 18.12.2012. isplate
na iznos 105,87 eura od dana 18.01.2013. isplate
na iznos 106,56 eura od dana 18.02.2013. isplate
na iznos 89,63 eura od dana 19.03.2013. isplate
na iznos 113,31 eura od dana 16.04.2013. isplate
na iznos 102,73 eura od dana 17.05.2013. isplate
na iznos 102,29 eura od dana 17.06.2013. isplate
na iznos 102,79 eura od dana 16.07.2013. isplate
na iznos 105,02 eura od dana 21.08.2013. isplate
na iznos 105,78 eura od dana 17.09.2013. isplate
na iznos 103,03 eura od dana 17.10.2013. isplate
na iznos 108,56 eura od dana 18.11.2013. isplate
na iznos 114,09 eura od dana 20.12.2013. isplate
na iznos 97,41 eura od dana 20.01.2014. isplate
na iznos 101,22 eura od dana 18.02.2014. isplate
na iznos 82,94 eura od dana 18.03.2014. isplate
na iznos 101,03 eura od dana 17.04.2014. isplate
na iznos 98,45 eura od dana 16.05.2014. isplate
na iznos 99,23 eura od dana 24.06.2014. isplate
na iznos 101,24 eura od dana 22.07.2014. isplate
na iznos 102,05 eura od dana 18.08.2014. isplate
na iznos 103,01 eura od dana 19.09.2014. isplate
na iznos 105,1 eura od dana 17.10.2014. isplate
na iznos 106,71 eura od dana 17.11.2014. isplate
na iznos 106,73 eura od dana 18.12.2014. isplate
na iznos 232,36 eura od dana 16.01.2015. isplate
na iznos 107,06 eura od dana 16.02.2015. isplate
na iznos 107,06 eura od dana 16.03.2015. isplate
na iznos 107,06 eura od dana 16.04.2015. isplate
na iznos 107,06 eura od dana 18.05.2015. isplate
na iznos 107,06 eura od dana 15.06.2015. isplate
na iznos 107,06 eura od dana 17.07.2015. isplate
na iznos 107,06 eura od dana 17.08.2015. isplate
na iznos 107,06 eura od dana 17.9.2015. isplate i to:

-za razdoblje do 31. srpnja 2015. godine, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena ;

- za razdoblje od 1. kolovoza 2015. godine do 31. siječnja 2022. godine, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

-za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Smatra se da je tužba povučena u dijelu tužbenog zahtjeva koji se odnosio na isplatu iznosa od 29,75 eura.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 2100,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Za više traženo na ime potraživanja troškova postupka u iznosu od 200,00 eura, zahtjev se odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1.Predmetni parnični postupak pokrenut je 23. svibnja 2023. godine zaprimanjem tužbe tužitelja protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi ugovora o kreditu koji je sklopljen između parničnih stranaka 2006.g., te povrata više isplaćenih novčanih sredstava.

Naime, tužitelj navodi da su 24. veljače 2006. godine stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 9011041879. Predmetnim ugovorom da je kreditor odobrio ovdje tužitelju uplatu iznosa od 77.000,00 CHF, s rokom otplate od 240 mjeseci (*20 godina*). Uplata je ugovorena u kunsjoj protuvrijednosti, odnosno, po prodajnom tečaju kreditora na dan korištenja, odnosno, primijenjena je valutna klauzula. Odredbama članka 4. stavka 1. Ugovora da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, koja je u vrijeme sklapanja ugovora iznosila 4,75%, dok je odredbom članka 4. stavka 2. određeno da

se ista utvrđuje jednostranim aktom kreditora. Tužitelj da je započeo s otplatom kredita 30. travnja 2006. s početnim anuitetom u iznosu od 497,59 CHF. Tijekom daljnjeg razdoblja otplate kredita, tuženik da je jednostrano mijenjao izvorno ugovorenu kamatnu stopu, bez unaprijed ugovorenih određenih kriterija, a o kojima se nikada nije pregovaralo sa tužiteljem. Iz priloženog otplatnog plana da neprijeporno proizlazi kako je tužitelj izvršio otplatu glavnice ugovorenog kredita.

Tužitelj se u tužbi poziva na recentnu praksu sudova u Republici Hrvatskoj. Dakle, tužitelj tvrdi da je zaključak kako je tuženik u razdoblju otplate kredita, temeljem ništetne odredbe tužitelju obračunavao kamatnu stopu veću od ugovorene. Tužitelj se pozvao i na odluku Visokog trgovačkog sud Republike Hrvatske od dana 14. lipnja 2018. pod poslovnim brojem PŽ-6632/2017 (tzv. *slučaj Franak*), kojom presudom je utvrđeno da su tamo tuženici (ukupno sedam banaka) u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kredit, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. Dakle, tužitelj tvrdi da je zaključak kako je tuženik u razdoblju otplate kredita, osim nezakonitom promjenom kamatne stope, tužitelju obračunavao i mjesečne anuitete temeljem kunske protuvrijednosti CHF valute. Tužitelj je uz tužbu dostavio sve dokaze na koje se poziva.

2. U nastavku postupka, nakon izvedenih dokaza i financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u pogledu visine, pa je tako podneskom od 10. lipnja 2026. postavljen konačni tužbeni zahtjev, koji glasi onako kako je navedeno u izreci ove presude.

3. U odgovoru na tužbu zaprimljen dana 26. lipnja 2023. godine tuženik je naveo kako se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja kao neosnovanom u cijelosti, predlaže stoga isti odbiti uz nalog tužitelju na naknadu troškova postupka. Tuženik je naveo da je točno da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor o kreditu broj 9011041879 od 24.02.2006.g, međutim, iste stranke da su sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015 – dalje u tekstu ZID ZPK) zaključile Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9010576219 koju činjenicu tužitelj navodi u historijatu tužbe, međutim da sasvim pogrešno drži kako ista nije od utjecaja na donošenje odluke u konkretnom pravnom sporu. Da su sjednici Građanskog odjela Županijskog suda u Varaždinu održanoj 07. lipnja 2023.g. suci jednoglasno zauzeli sljedeći stav: Potrošač koji je s bankom sklopio dodatak/aneks, kojim je provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15.), nema pravo na restituciju isplatom temeljem nepoštenih (ništetnih) odredaba o načinu promjene ugovorene redovne kamatne stope i ugovorenoj valuti glavnice u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu. Da je sukladno navedenom zakonu svaka banka je bila u obvezi u roku od 45 dana računajući od dana stupanja na snagu zakona, dostaviti potrošaču

preporučenom pošiljkom izračun konverzije kredita, sa stanjem na dan 30. rujna 2015. izračunatim u skladu s člankom 19.c tog Zakona, zajedno s prijedlogom novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu. Da je korisnik kredita je s druge strane bio u obvezi u daljnjem roku od 30 dana, na isti način izvijestiti banku o prihvatu predložene konverzije. Dok je za banku ponuda konverzije bila stroga zakonska obveza, za korisnika kredita je prihvrat konverzije bio opcionalan. Da je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu kojim je nesporno izvršena konverzija kredita, tužitelj je i sam prihvatio i priznao da mu je prilikom obračuna konverzije obuhvaćena ukupna masa uplaćenih sredstava – sve uplate po svim osnovama, koje je do tada izvršio, a što neminovno uključuje i uplate s osnova kamata i valutne klauzule. Istakao je i kako je presudom VSRH poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. godine sud u pogledu konvertiranih Ugovora o kreditu dao mišljenje prema kojem nemaju pravni interes voditi postupke na utvrđenje ništetnosti odredaba Ugovora o kreditu koji je naknadno konvertiran oni korisnici kredita koji su na konverziju pristali a koja je provedena sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Da je dosadašnja sudska praksa čvrsto stoji na stajalištu kako su ugovori sklopljeni u RH, a koji sadrže valutnu klauzulu, dopušteni i zakoniti. Da je je strankama prilikom sklapanja isti ugovor pročitao, protumačen te su iste upozorene na posljedice sklapanja istog, nakon čega su se iste ipak odlučile na njegovo sklapanje, zbog čega se ima smatrati da je tužitelj sve svoje eventualne nedoumice otklonio već prilikom sklapanja samog ugovora.

Tuženik osporava i visinu potraživanja, budući da iz dostavljene dokumentacije nije razvidno kako je tužitelj došao do utuženog iznosa, odnosno, kojom metodologijom, no smatra da istu nije ni potrebno računati budući je tužbeni zahtjev neosnovan.

Tuženik je također istaknuo i prigovor zastare, te da se u konkretnom slučaju treba primijeniti opći zastarni rok predviđen odredbom članka 225. ZOO-a.

4. Tijekom postupka izveden je dokaz čitanjem ugovora o kreditu broj 9011041879 od 24. veljače 2006., otplate tablice sa prikazom efektivne kamatne stope, vještačenjem po sudskom vještaku Ante Beus.

5. Punomoćnici stranaka su popisali parnični trošak.

6. Tužbeni zahtjev je osnovan.

7. Predmet ove parnice je zahtjev za:

- utvrđenje ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi
- isplatu po osnovi ništetnosti promjenjive kamatne stope.

8. Među strankama nije sporno:

-da je između parničnih stranaka sklopljen ugovor o kreditu broj 9011041879 od 24. veljače 2006. na temelju kojeg je odobrena isplata 77.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti na rok otplate od 240 mjeseci

- da je člankom 4. ugovora o kreditu određeno da kamatna stopa iznosi 4,75 % i da je promjenjiva

- da je člankom 7. ugovora o kreditu određeno da u slučaju promjene kamatne stope korisnik kredita pristaje da banka povisi ili snizi iznos anuiteta te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete

9. Sporno je:

-je li odredba ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena ugovorna odredba, a što bi je činilo ništetnom

- je li tuženik prekludiran pozivati se na ništetnost.

10. Istaknut je i prigovor zastare.

11. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12. od 4. srpnja 2013. je utvrđeno da je tuženik (prednik) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita (u CHF), tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018, a Vrhovni sud RH svojom odlukom pod poslovnim brojem Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. odbio je reviziju kao neosnovanu.

12. Naprijed navedeni postupak pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača - POTROŠAČ protiv banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi članka 502. c) Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 117/2003., 8820/05., 2/2007., 84/2008., 57/2011., 25/2013.; dalje: ZPP), pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu. Također, u skladu sa članka 138. a Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007., 125/2007., 75/2009., 79/2009., 89/2009., 133/1009., 78/2012. i 56/2013.) odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavak 1. Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavak 1. Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku, koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

13. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka kao trgovaca i korisnika kredita kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena, a niti određiva.

14. Također i odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, je već utvrđeno da je između ostalih upravo i tuženik postupao suprotno Zakonu o zaštiti potrošača i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u

vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Također je utvrđeno da je uloga javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora, ocijeniti ako je to moguće, jesu li ugovorne stranke ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postojanju njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla, a što su javni bilježnici i učinili. Utvrđeno je i da tijekom postupka solemnizacije ugovora o kreditu, korisnici kredita javnim bilježnicima očito nisu izrazili svoje dvojbe vezano za sadržaj i značaj tih ugovora pa ni sporne odredbe, iz čega je jasno da javni bilježnici nisu imali razloga primijeniti ovlaštenje iz članka 58. Zakona o javnom bilježništvu.

15. Ističe se da tuženik neosnovano ističe da sklapanjem dodatka ugovora o kreditu tužitelj nema pravo na utvrđenje ništetnosti jer ništetnost ugovornih odredbi nastupa od samog početka i ne gasi se nikakvim kasnijim sporazumom između stranaka. Takva ništetnost proizlazi iz kolektivne sudske presude. Ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od trenutka sklapanja pravnog posla time da je pravo na isticanje ništetnosti neograničeno. Ništetan ugovor bez obzira na uzrok ništetnosti ne može postati valjanim ako nakon sklapanja ništnog ugovora otpadne razlog ništetnosti, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje članak 326. stavak 2. ZOO-a, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni. Stoga tužitelji ima interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na osnovu toga ostvario eventualna prava za koja smatra da mu pripadaju.

16. Na temelju naprijed navedenih utvrđenja, sud je utvrdio da je ništetna odredba ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi jer je odredba o ugovorenoj kamati utvrđena nepoštenom s obzirom da nije određena, odnosno određiva u smislu odredbe članka 269. stavak 2. i članka 272. ZOO-a pa se u smislu odredbe članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača (2003), odnosno članka 102. Zakona o zaštiti potrošača te ugovorene odredbe ništetne pa je odlučeno kao u točki I. izreke.

17. Nadalje, posebno se ističe da izvršenjem Ugovora o kreditu nije mogao nestati uzrok ništetnosti spornih ugovornih odredbi o valuti CHF i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, jer su navedene odredbe bile ništetne i nepoštene već od dana sklapanja Ugovora o kreditu, dakle ex tunc pa time nisu ni mogle postati naknadno valjane ispunjenjem ugovora. U tom pogledu člankom 326. stavak 1. ZOO-a predviđeno je da ništetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane, a sukladno članku 326. stavak 2. ZOO-a ništetnost se ne može isticati samo ako su kumulativno ispunjene sljedeće pretpostavke: da je ugovor u cijelosti ispunjen, a uzrok ništetnosti je bila zabrana manjeg značaja. Budući da je u predmetnom slučaju tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zajamčene Direktivom 93/13 EEZ i Zakonom o zaštiti potrošača, što je rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama ugovornih strana u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na štetu potrošača, sasvim je jasno da u ovom slučaju nema govora o tome da bi uzrok ništetnosti spornih ugovornih odredbi bila zabrana manjeg značaja, pa je jasno da nisu ispunjene pretpostavke iz članka 326. stavak 2. ZOO-a. Prema tome i u slučaju kada je cijelosti otplaćen Ugovor o kreditu, tužitelj ne gubi pravo isticati ništetnost

spornih ugovornih odredbi i isplatu preplaćenih iznosa, a što je u skladu i s pravnim shvaćanjem VSRH-a.

18.S obzirom da je odredba ugovora o kreditu, a odnosi se na promjenjivu kamatnu stopu utvrđena ništetnom, to tužitelj ima pravo potraživati neosnovano stečeno po tom ugovoru u skladu s propisom članka 1111. ZOO-a.

19. Na okolnost utvrđenja visine tužbenog zahtjeva sud je proveo vještačenje po sudskom vještaku Ante Beus koji je izradio pisani nalaz i mišljenje sukladno nalogu suda, nalaz i mišljenje je temeljit i objektivan te ga u cijelosti kao takvog prihvaća i ovaj sud. Stranke na nalaz i mišljenje nisu imale prigovora.

20. Slijedom iznesenog sud je u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od pa je odlučeno kao u izreci.

21. Prigovor zastare nije osnovan.

22.Naime, zastarni rok u slučaju restitucijskih zahtjeva koji su posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi kredita u CHF, odnosno u povodu pokretanja parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača počinje teći od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu kolektivne tužbe, jer je pokretanjem te parnice došlo do prekida zastare te je zastara počela teći iz početka. Takav stav izražen je u objedinjenom pravnom shvaćanju sjednice Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 1. ožujka 2022. Stoga, budući da se odredbe o ništetnosti ugovora primjenjuju i u slučaju djelomične ništetnosti ugovora tj. ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi, zahtjev za povrat preplaćenih iznosa nije u zastari jer je tužba podnesena prije isteka roka od 5 godina. od dana utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem PŽ-6632/17. od 14. lipnja 2018. Slijedom iznesenog nije nastupila zastara prava potraživanja plaćenog na temelju Ugovora od 24. veljače 2006.

23. Prema odredbi članka 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

U konkretnom slučaju sasvim je evidentno da je tuženik nesavjesni stjecatelj od dana stjecanja uzimajući u obzir da je isti bio svjestan sadržaja predmetnog ugovora, njegovih odredbi kao i što svaka od njih propisuje, a koji ugovor uz sve navedeno predstavlja i tipski ugovor te je sasvim razvidno da tuženik nije poštovao sadržaj istoga. Naime radi se o formalnom (tipskom) ugovoru te je tuženik ugovorna stranka predmetnog Ugovora sklopljenog s ovdje tužiteljem. Slijedom navedenoga, kao ugovorna stranka Ugovora tuženik je bio dužan poštivati sve odredbe Ugovora pa tako i uvjete kreditiranja, a što isti nije učinio. Ovaj sud stoga smatra da je tuženik u konkretnom slučaju bio nepošteni stjecatelj te tužitelj ima pravo na kamate od dana isplate svakog pojedinog anuiteta (GŽ ZD-1477/2016-4).

Dakle, tužitelju pripadaju kamate na dosuđeni iznos od dana stjecanja.

24. Vrhovni sud RH je 26. travnja 2021. zauzeo je pravno shvaćanje koje glasi: "Smanjenje tužbenog zahtjeva (iako nije preinaka tužbe) djelomično je povlačenje tužbe iz članka 193. ZPP-a za koje, ako je do toga došlo nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, (uvijek) je potreban pristanak tuženika).

25. Tužitelj je podneskom od 10. lipnja 2026.g nakon provedenog vještačenja, postavio tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 6.801.21 eura, što predstavlja djelomično povlačenje tužbe za iznos od 29,75 eura (u tužbi je potraživao 9.830,96 eura). Tuženik se nije usprotivio djelomičnom povlačenju tužbe niti je potraživao trošak za smanjeni dio.

Slijedom iznesenog, sud je dužan odlučiti i o navedenom dijelu tužbenog zahtjeva, radi čega je, a na temelju članka 193. ZPP-a, odlučeno kao u izreci rješenja pod točkom I. (tako i ŽS Pula Gž-1405/2021. i ŽS ZG Gž-1341/2022. od 13. prosinca 2022.).

26. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. Zakona o parničnom postupku, budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu. Visina troška je odmjerena sukladno vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, budući da tužitelja zastupa punomoćnik odvjetnik. Tako je tužitelju valjalo priznati trošak sastava tužbe od 23. 05. 2023. u iznosu od 250,00 eura (100 bodova + PDV 25%), sastav obrazloženih podnesaka od 17.02.2025. i 16.06.2026. u visini od po 250 eura (po 100 bodova + PDV 25%), pristupa na ročišta 18.02.2025, 01.04.2025, 08.07.2026 u iznosu od po 250,00 eura (po 100 bodova + PDV 25%), te predujam troškova vještačenja u iznosu od 600,00 eura. Tužitelju je dakle priznat ukupan parnični trošak u iznosu 2.100,00 eura. Tužitelju nije priznat trošak popisan u iznosu od 200,00 eura, budući da nije razvidno na što se isti odnosi.

27. Radi svega iznijetog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Starom Gradu, 10. srpnja 2026.

S U D A C
Marija Pavlinović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe, u roku od petnaest dana, računajući od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi ovom sudu, za Županijski sud, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu.

DOSTAVITI:

- tužitelju, po punomoćniku
- tuženici po punomoćnicima
- u spis.

Broj zapisa: **9-3088a-91371**

Kontrolni broj: **04734-a0794-792ae**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.